

“Le besoin de faire grand” & “STANDBY Painter (film)

De naar Gent uitgeweken Brugse kunstschilder GUY SLABBINCK (*1979) heeft weinig met het schilderen zoals het vandaag doorgaans gebeurt. Hij is gefascineerd door het leven van andere kunstenaars, niet in het minst door dat van grootmeesters uit de late barok en de romantiek. Dus, schildert hij ontzettend graag monumentale doeken, kunstwerken die je dezer dagen nauwelijks (aan een galerie) kunt slijten. Hij kent de oeuvres van kleppers als Delacroix, Rubens, Velazquez, Van Dijck, Géricault en anderen vermoedelijk door en door, gaat het liefst onvoorbereid voor een leeg doek staan om dan, met hun werken in het achterhoofd, zijn eigen, ongeremde picturale reis te maken. Hij kickt op de fysieke impact van een groot doek. Vooral de focus op de grootmeesters mist hij in de schilderkunst van vandaag. En ergens begrijp ik hem: nogal wat collega's zitten vast in de diepe voren die mensen als Tuymans en Borremans, om maar die te noemen, hebben nagelaten. Het verkoopt wel goed. Maar voor een Slabbinck daarentegen moet het dressoir wijken...

Dit keer had Slabbinck zin om heel groots te doen. Wie langs de Lindenlei (38) in Gent, op een boogscheut van het centrum, Nucleo (kunstateliers) binnenstapt, ziet meteen een schilderij van ongeveer 4 bij 5 meter, geïnspireerd op het werk “Le mort de Sardanapale” van Eugène Delacroix. Voorts hangen de behoorlijk verpauperde, maar interessante kamers en zalen vol met immense doeken. Het zijn allemaal schilderijen van Monet waaruit de personages zijn weggelaten. Het zijn decors geworden die zouden dienen voor een docufilm, meer bepaald over de ooit veelbesproken diefstal van een werk van Monet (“Het strand bij Pourville”/1882) uit het Museum van Wroclaw (Polen).

Samen met Amir Yatziv, een Israelisch cineast, is Slabbinck erin geslaagd Robert Zwolinski, de man die ooit de bewuste “Monet” uit het Poolse museum heeft laten verdwijnen en enige tijd verduisterde te gaan interviewen. Het heeft hun wel talloze pogingen en drie reizen naar Polen gekost. De man, die er voor zijn museale misdaad 5 jaar cel had op zitten, zou het gedaan hebben uit... liefde. Een blijkbaar onweerstaanbare liefde die was ontloken terwijl hij in Frankrijk aan het werk was bij een welgesteld joods gezin.

Op de tentoonstelling “Le besoin de faire grand”, die nog tot en met dit weekend loopt, zie je onder meer een fragment van de kunstdocumentaire waarin de man aan het woord is, terwijl hij zich steevast in een door Slabbinck geschilderd interieur van Monet bevindt. De docu heet “STANDBY Painter” en gaat op 14/11 in Kaskcinema (Gent) in avant-première i.s.m. Brussels Art Film Festival (BAFF). Op 18/11 ook te zien op Cinematek (Brussel). De film kwam tot stand met steun van het VAF, het Vlaams Audiovisueel Fonds. Wie goed kijkt, naar werk en film, zal zich heel wat vragen stellen. Onder meer over de waarde die we kunstwerken toemeten. Ik dacht, toen de kunstenaar me vertelde, dat de mensen van en in het Pools museum pas na twee dagen in de mot hadden dat er een ander schilderij op de plaats van de verdwenen Monet hing, aan mijn laatste bezoekje aan het museum in Den Haag, waar ik de kleine Vermeer niét zag, omdat tientallen Japanse bezoekers mij het zicht belemmerden en ik dan maar intens genoot van een puttertje...

Place Petit Georges

Johan Debruyne, november 2018